

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-571/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Zvonimiru Rogić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Jadranko Cvrtila, OIB: 50983609073, P. Kovačevića 62, Samatovci, zastupan po pun. Branku Kobašu, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, zastupan po pun. Anamariji Udiljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti dijela ugovornih odredbi, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 8. rujna 2026. na osnovi čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje: ZPP), a objavljene 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom dio odredbe iz čl.12.3. Ugovora o stambenom kreditu br. 9014448204, sklopljenog 20.05.2009. između tužitelja i tuženika, potvrđenog 21.05.2009. po javnom bilježniku Ružici Gagro iz Valpova pod poslovnim brojem OV-5515/2009, koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 % (slovima: dva posto) od iznosa kredita.“

II. N a l a ž e se tuženiku da tužitelju naknadi trošak postupka u iznosu od 886,55 € (osamstoosamdesetšesturaipedesetpetcenti) sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude tj. 28. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna

stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o stambenom kreditu br. 9014448204, potvrđenog 21.05.2009. po javnom bilježniku Ružici Gagro iz Valpova pod poslovnim brojem OV-5515/2009, prema kojem mu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 14.000,00 EUR po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Citiranim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 180 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.1. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 12.2. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 2,00 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik mu je prilikom isplate kredita 25.05.2009. naplatio naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 3.694,32 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 490,32 €.

1.2. O ugovornoj odredbi za tzv „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji on kao potrošač nije imao utjecaja. Navodi da mu nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedenih nepoštenih odredbi o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 – dalje ZOO), takvu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Stoga predlaže da sud usvoji tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti smatrajući da su neosnovani te ističe prigovor statusa potrošača tužitelju. Smatra da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje ništetnim predmetne odredbe ugovora o kreditu budući da zahtjev za isplatu nije postavljen u trenutku podnošenja tužbe a nije postojala zapreka da istom tužbom potražuje i utvrđenje i isplatu.

2.1. Ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9014448204 izrijeком je bilo dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Ugovaranje naknada za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo je dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti).

2.2. Navodi da sukladno odredbi članka 52. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene

ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 12.2. predmetnog Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. Službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju je jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu, a iznos je označen u postotku od ukupnog iznosa (jednostavna matematička operacija). Iz svega navedenog proizlazi da je predmetna odredba jasna, uočljiva i razumljiva i da je omogućavala tužitelju da precizno odredi njene ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je odredba transparentna pa nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena. Smatra da nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 12.2. predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Sukladno odredbama mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača: „(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.“ Ističe da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha predmetne naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Činjenica da se o pojedinoj odredbi eventualno nije pojedinačno pregovaralo ne dovodi samim time do znatne neravnoteže u pravima i obvezama. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora). Uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o iznosu od 2,00 % od ukupnog iznosa kredita. Stoga predlaže da sud tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti.

3. Tužitelj se u podnesku od 7. svibnja 2026. očitovao na navode iz odgovora na tužbu tuženika. Navodi da s obzirom da se sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga (osobito u vidu razine obaviještenosti), po stavu Suda EU zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5 Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača, već i da sukladno točki 67. Presude Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16.7.2020. “ugovor transparentno opisuje konkretan način funkcioniranja mehanizma na koji se ista odnosi kao i odnos između tog mehanizma i onoga predviđenog drugim odredbama” i to tako da potrošač na temelju preciznih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze. Sukladno stajalištu Suda EU u svakom pojedinom postupku nacionalni Sud mora ispitati: jasnoću i razumljivost odredbe s obzirom na sve činjenične elemente i informacije koje je tuženik kao davatelj kredita pružio njemu kao korisniku kredita prilikom pregovaranja o sklapanju predmetnog ugovora o kreditu, a iz čega je razvidna pogrešnost tuženikovog tumačenja članka 4. st. 2. & čl. 5. Direktive 93/13 po kojem bi

predmetna ugovorna odredba i bez potrebe ispitivanja bila transparentna "sama po sebi".

3.1. Nadalje, sukladno stajalištu Suda EU kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti samo one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju, dok se sve ostale odredbe imaju smatrati akcesornima pa stoga ni okolnost da je naknada za otvaranje kredita eventualno bila uključena u trošak istoga ne znači i da ista predstavlja njegovu bitnu činidbu niti da ulazi u odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene pa posljedično ta odredba nije isključena, već podliježe provođenju testa (ne)poštenosti prilikom provođenja kojega se mora preispitati iznos naplaćene naknade i zauzvrat pružene usluge. U tom smislu, činjenica da je trošak tzv. ulazne naknade bio određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, a ne u nominalnom iznosu, potvrđuje njegove navode kako istom naknadom nisu bili "pokriveni" bilo kakvi eventualno nastali stvarni troškovi koje bi tuženik imao pri odobravanju kredita jer takovi ni u kojem slučaju nisu determinirani visinom odobrenih kredita. Smatra da i troškovi tzv. ulazne naknade, ako su i postojali, nikako nisu smjeli pasti na njegov teret jer je tuženik financijska institucija kojem odobravanje kredita predstavlja jednu od usluga koju isti redovito pruža te je navedeni stoga bio dužan organizirati svoje poslovanje na način da eventualno nastale troškove u postupku odobravanja kredita ukalkulira i podmiri iz kamate koju je od njega naplaćivao prilikom otplate kredita.

3.2. Kako prije sklapanja ugovora nije imala pristup ni hipotetskim razlozima koji bi eventualno opravdavali tako naplaćene naknade niti je imala saznanja o tome na što se konkretno odnose ti troškovi pa su stoga takove ugovorne odredbe o kojoj ujedno nije mogla niti pregovarati s tuženikom i koja je proizvela znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između ugovornih strana, a na štetu nje kao potrošača, nepoštene i posljedično ništetne.

3.3. Ističe kako ciljevi Direktive vijeća Europske zajednice 93/13/EEZ od 5.4. 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima nisu implementirani isključivo u Zakon o zaštiti potrošača već i u odredbe čl. 295. i 296. ZOO-a i to, radi ostvarenja zaštite jednakosti prava šireg kruga sudionika obveznopравnih odnosa (čl.16. ZOO-a) u ugovaranju općih uvjeta ugovora. Sukladno čl. 295. ZOO-a, Opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) obrascu ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Prema odredbi čl. 296. ZOO-a, ništetne su odredbe općih uvjeta ugovora koje protivno načelu savjesnosti i poštenja prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

3.4. Imajući u vidu navedene odredbe zakona razvidno je kako je u svakom pojedinom slučaju potrebno utvrditi je li riječ o odredbama suprotnim načelu savjesnosti i poštenja te jesu li te odredbe prouzročile očitu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno ugrožavaju li navedene odredbe postizanje svrhe sklopljenog ugovora. Predmetni ugovor o kreditu je formularni, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno istim je bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora pa nije imao niti mogućnost utjecaja na sadržaj predmetne odredbe.

3.5. Ističe kako je mjerodavna isprava za ocjenu svojstva (ne)potrošača upravo sklopljeni Ugovor o kreditu, a iz kojega nedvojbeno proizlazi da je kao korisnik kredita

navedeni ugovor s tuženikom sklopio u svojstvu potrošača budući da predmetni Ugovor sadrži u cijelosti identične odredbe o ulaznoj naknadi za obradu kredita kao i desetke tisuća drugih ugovora koje je tuženik sklopio s ostalim potrošačima u RH. Ukazuje da, sukladno stavu Europskog suda iz presude C-497/13 od 4.6.2015., ne samo da nije dužan dokazati svoje svojstvo potrošača, nego nije ni obavezan pozvati se na svojstvo potrošača.

3.6. Poziva se na odluke Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-3610/2022 od 25. travnja 2023., VSRH-a: Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024. te Rev 715/2024-2 od 22.05.2024., Rev 1051/2023 od 3. travnja 2024. te suda EU br. C-485/19 od 22. travnja 2021. i Županijskog suda u Puli br. GŽ-1213/2021 od 25.10.2021.

3.7. Slijedom svega iznijetoga i dalje ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva i predlaže da ga sud usvoji u cijelosti.

4. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja te izvršio uvid u materijalnu dokumentaciju priloženu spisu.

5. Tužitelj, ostajući u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva, iskazao je da je 2009. zaključio s tuženikom ugovor o stambenom kreditu u njegovoj poslovnici u Valpovu. Kredit mu je bio potreban za adaptaciju obiteljske kuće u iznosu od 14.000,00 €. U to vrijeme bio je zaposlen kod Ravlića i pribavio je podatke o plaći. Djelatnica banke mu je objašnjavala uvjete oko ostvarenja kredita, a zanimao ga je iznos kredita kao i visina rate. Banka je sastavila ugovore, a on nije mogao utjecati niti jednu odredbu iz ugovora. Ne sjeća se da li mu je djelatnica banke detaljno objašnjavala visinu ulazne naknade i što ju čini, ali zna da mi je nužno bio potreban kredit i pristao je na uvjete koje je odredila banka. Kada je banka sačinila ugovor, pročitao ga je i odnio kod javnog bilježnika na ovjeru. Kada je vratio ugovor u banku, banka mu je isplatila iznos kredita u kunama na tekući račun, ali nema saznanja da li je tom prilikom banka naplatila ulaznu naknadu. Kredit je sav utrošio u obiteljsku kuću u kojoj živi i danas sa suprugom. Nema otvoren obrt niti bilo kakvo trgovačko društvo. Kredit je uredno otplaćivao i prije roka ga otplatio. S obzirom da mu je kredit bio nužan morao je pristati na uvjete banke pa i na ulaznu naknadu. Dobio je potvrdu od banke da je kredit u cijelosti otplaćen i s ulaznom naknadom. Ne sjeća se da li mu je djelatnik banke objašnjavao svaku odredbu iz ugovora. Nije mu bila jasna odredba ugovora vezano za ulaznu naknadu i koliko ona konkretno iznosi i koji parametri ju čine. Nisam pitao djelatnika banke da mi dodatno pojašnjava konkretnu odredbu ugovora jer mi je hitno trebao kredit, a i kod javnog bilježnika isti mi je samo ovjerio ugovore i nije mi objašnjavao odredbe iz ugovora, a ja to nisam zahtijevao. Nije se obraćao banci da mu vrati ulaznu naknadu prije podnošenja ove tužbe jer se tek poslije informirao vezano za prava oko isplata ulaznih naknada, a putem medija je saznao za pravomoćne presude protiv banaka. Kredit mu je isplaćen na njegov račun jer je njihov stalni klijent.

6. Sud među strankama smatra neprijepornim i utvrđenim i to:

- da su tužitelj i tuženik zaključili 20.05.2009. Ugovor o stambenom kreditu br. 9014448204, a potvrđen 21.05.2009. po javnom bilježniku Ružici Gagro iz Valpova pod poslovnim brojem OV-5515/2009;

- da je čl. 12.2. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 2,00 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita;

- da je tuženik 25.05.2009. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 3.694,32 kn/490,32 €.

7. Među strankama je prijeporno da li je ništetan dio odredbe čl. 12.2. predmetnog Ugovora te status potrošača tužitelja.

8. Analizirajući navode tužbe i odgovora na tužbu tuženika, iskaz tužitelja, materijalnu dokumentaciju priloženu spisu, svaki dokaz posebno, sve dokaze zajedno, kao i rezultat cjelokupnog postupka, sud smatra osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja opisan kao u izreci presude.

9. Sadržaj Ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika nije prijeporan, prijeporan je dio odredbe čl. 12.2. Ugovora kojim je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 % od iznosa kredita.

10. Sud smatra utvrđenim da je tužitelj bio upoznat o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i da je visina te naknade 2,00 % iznosa kredita. Međutim, tužitelj je u svom iskazu naveo da nije bio informiran na što se konkretno ta naknada odnosi te da o naknadi nije mogao pregovarati. Banka je tu naknadu obradila i naplatila po svojim bankarskim uvjetima bez posebnog pojašnjenja.

11. Stoga je predmetna odredba nepoštena i ništetna. Nepoštenost sud nalazi iz razloga što je predmetni ugovor tipizirani ugovor prema kojem korisnik kredita nema nikakvog utjecaja osim prihvatiti ga ili ne, tj. bio je ovisan o novcu potrebnom za adaptaciju obiteljske kuće pa je u konkretnom slučaju banka jača strana koja određuje pravila igre tako i naknade sukladno vlastitoj odluci na koju korisnik kredita nema nikakvog utjecaja.

12. Prema odredbi čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, dalje ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Isto propisuje odredba čl. 49. ZZP-a/2014. Tuženik tu činjenicu nije uopće dokazivao.

14. Prema čl. 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi ugovora.

16. Budući da iz predmetnog ugovora očito proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora pa tako i o odredbama općih akata banke, kao i o izmjenama i dopunama tih akata, po prirodi stvari i nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju čl. 12.2. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštена navedena odredba čl. 7.st.1. Ugovora o kreditu, primjenom čl. 81. st.1. ZZP-a te ništetna u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a.

17. Kako je ništetna odredba čl. 7.st.1. Ugovora o kreditu, ta se odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe.

18. Slijedom svega navedenog, sud smatra da tužitelj ima pravni interes za podnošenje ove tužbe, a kako je tužitelj u svom iskazu naveo da je ugovor sklopio kao fizička osoba za adaptaciju obiteljske kuće u kojoj živi sa svojom obitelji i da je sam otplatio predmetni kredit te nije imao otvoren obrt niti trgovačko društvo, razvidno je da tužitelj ima status potrošača..

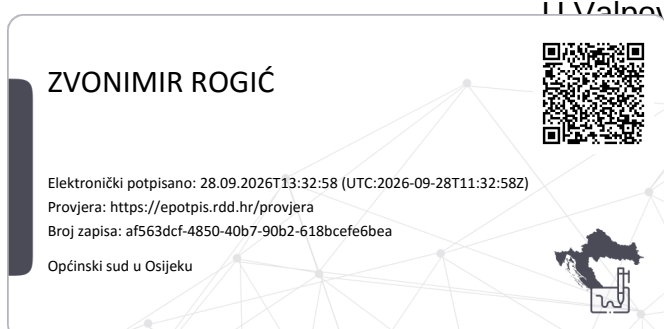
19. Odluka o kamatama zasniva se na odredbi čl. 29. ZOO-a.

20. Odluka o parničnom trošku zasniva se na odredbi čl. 154 st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

21. Tužitelju su priznati zahtijevani troškovi postupka u iznosu od 886,55 €, a koji se sastoje i to: iznosa od 200,00 € ime sastava tužbe po Tbr. 7/1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („NN“, br. 138/23 dalje: Tarife), iznosa od 50,00 € na ime zahtjeva za dostavom dokumentacije po Tbr. 36. Tarife, iznosa od 200,00 € na ime sastava obrazloženog podnesaka po punomoćniku od 7.5.2026. po Tbr. 8/1. Tarife, iznosa od 200,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište održano 11.05.2026., iznosa od 100,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište za objavu presude po Tbr. 9/3. Tarife te iznosa od 26,55 € na ime plaćene sudske pristojbe na tužbu i iznosa od 110,00 € na ime pristojbe na presudu.

22. Slijedom svega iznijetog, sud je odlučio kao u izreci ove presude.

U Valpovu 28. rujna 2026.

Sudac

Zvonimir Rogić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku 15 dana, od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda nadležnom županijskom sudu.

Dostaviti:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-c95cf**

Kontrolni broj: **0fc00-bd129-f7867**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.